

Potraty a otroctví

Willam Gairdner kritizuje genocidu ve jménu ideologické čistoty

Antické demokratické režimy nikdy nepřipustily útoky na svou možnost definovat určité skupiny lidí jako ne-občany či ne-lidi. Jednalo se zejména o otroky. A nyní se stejně chovají moderní demokracie. V antice by v právních otázkách sebemenší náznak předpokladu, že otrok je schopen dopouštět se takových věcí jako například krádeže nebo cizoložství znamenal, že se připouští, že se jedná o člověka a občana, který tudíž požívá plné právní ochrany proti otroctví. Toto připuštění otrokova lidství by znamenalo rozklad samotného otrokářského systému, a proto mohli být někteří příliš citliví vlastníci otroků právně stíháni za to, že si dovolili přistupovat k otrokům způsobem příliš připomínajícím přístup k občanům. Kato tak jedl i pil společně se svými otroky a jeho žena kojila děti otroků, ale otroky zásadně prodával a nakupoval, jak bylo tehdy zvykem.

Význam takového skupinového práva (a skupinové psychologie s příslušnou propagandou) pro ideologickou čistotu všech politických systémů by neměl být podceňován. V antice tak bylo ospravedlňováno otroctví a různé masakry. Při moderních genocidách hraje roli při likvidaci celých národů. A skupinové právo bylo samozřejmě používáno chytrými a vzdělanými nacistickými politiky, kteří zcela jasně chápali nutnost existence kategorií „neobčanů“ a „nelidí“, která umožnila vraždy postižených jedinců a vyhlazení všech nežádoucích občanů. Skupinové právo je technika vládnutí používaná k přeměně určité části lidských jedinců na předměty bez práv (nebo na jedince s pouze zvláštními, druhořadými právy). Tato technika vládnutí se používá k podpoře přežívání různých ideologických režimů. Moderní liberální demokraté a jejich konzervativně liberální bratři se vydali stejnou cestou.

Zuřivá novodobá bitva o „právo“ na potrat rozděluje společnost ve všech moderních demokraciích proto, že moderní emancipovaná nastávající matka vyžaduje stejné neomezené a emancipované právo na sexuální a ekonomickou svobodu jako mají muži. Této míry svobody nemůže dosáhnout bez naprosté kontroly nad výsledkem ukájení svých vášní, které by ji jinak omezovaly, což emancipovaná žena nesnese. A tak ačkoliv nemá v úmyslu vraždit, příkládá nejvyšší váhu na svém ideovém žebříčku hodnot možnosti nechat své nenarozené dítě legálně zmizet. Historie to jednou nejspíš zhodnotí jako nejvýraznější a nejzhoubnější vyjádření základních demokratických práv v lid-

ských dějinách.

Tento boj se nevede o samotné nenarozené děti. Na jedné straně barikády stojí fanatická obrana rovnostářské demokratické ideologie a proti ní lidská biologie a z ní spontánně plynoucí zásady „přirozené společnosti“. Krátce řečeno: argumenty zastávající právo na potrat mají stejně zásadní význam pro udržování ideologického zázemí rovnostářské demokracie, jako mělo právo vlastnit otroky pro udržování zázemí antických demokracií – nebo právo Árijců likvidovat Židy o něco později. Paradoxní a ironické je, že moderní liberálové (obzvláště židovští liberálové) s povýšeneckým úsměvem jednoznačně odsuzují otrokářské režimy a stejně zásadově obhajují právo na potrat s na nic se neohlížející zapáleností typickou pro všechny, kdo obhajují skupinová práva.

Za základ sporu bývá označován spor mezi právy jednotlivce – ženy a právy nenarozeného dítěte. To je však omyl. Spor se nevede mezi právy dvou jednotlivců, ale mezi uplatňovanými právy ženy a vyšším právem společnosti chránit neuplatňovaná práva nenarozených občanů. U těhotných žen jsou obě tato práva symbolicky přítomna v jediném těle. Moderní demokracie se však omezila na pouhý boj mezi právy soutěžících jednotlivců – v tomto případě matky a dítěte – a neuznává žádnou vyšší mravní autoritu. Proto byla opět zavedena filozofie skupinových práv, aby byl zakryt lidský charakter bezmocného účastníka sporu. Vybývá tedy Platónova otrokářská metafora (která popisuje, jak je každý z nás v nebezpečí ztrocení ze strany našich vlastních vášní) v nové podobě: tento niterný otrok není vášní, ale plodem vášně, který se v souladu s právem stává otrokem.

Ideologická potřeba definovat nenarozené děti v kategoriích skupinového práva jako „ne-lidi“ vyšla z horečnaté touhy obhájit rovnostářskou demokracii stejně jako antická obhajoba „ne-lidství“ otroků byla zásadní pro antickou demokracii. Většina antických filozofů (od Platóna dále) tvrdila, že demokracie není možná bez otroctví. Podobně je na tom demokratické rovnostářství. Nevyhnutelným závěrem je, že moderní národy každoročně likvidují okolo 20 % svých potenciálně narozených občanů ve jménu práv a ideologické čistoty. Kategorie „ne-lidí“ (původně nejspíš vychází z potřeb vést válku) je samozřejmě právním vyjádřením zásadnějšího mravního přístupu „naše/cizí“ pomocí kterého se lidé označovali a seskupovali k boji proti

Pokračování ze strany 10

Polnice by měl být měsíčník, který by reflektoval názory na společenské a kulturní dění očima lidí z okruhu Národního sjednocení. Měl by začít vycházet od července letošního roku. Navazovat by měl na list Národního sjednocení *Polnice volá*, který vycházel ve třicátých letech. *Polnice* by měla být odtrobením národní ofenzívy v mediální oblasti. Zároveň by to měl být také hlas varovný, který poukazuje na blížící se nebezpečí a dodávající sílu v nadcházejícím střetu s „novým světovým řádem“, který je už na obzoru a jehož prvním projektem je současná Evropská unie.

Co vidíš jako největší úkoly strany do nejbližší budoucnosti?

Za největší úkol považuji vybudování celoplošné struktury strany. Naším cílem je, aby před parlamentními volbami v roce 2006 mělo Národní sjednocení fungující aktivní místní organizace ve všech okresních městech v ČR. Dalším úkolem je získání některých českých vlastenecky smýšlejících podnikatelů, kteří by vytvořili společný podnik, z kterého by bylo možné financovat společné projekty ve prospěch národního hnutí včetně NSJ. Mám na mysli silné vydavatelství, které by ve spolupráci s exilem vydávalo dostatek kvalitních knih, které dnes vycházejí v minimálních nákladech jen pro omezený počet čtenářů.

Důležité je také rozbití mediálního monopolu „evropeistů“. Naše úsilí musí směřovat k získání dostatečných prostředků, abychom tak jako za první republiky mohli informovat českou veřejnost národně konzervativním deníkem. Vzdávat bychom se neměli ani projektu rozhlasové stanice prozatím vysílající pouze na středních vlnách, kde

bude slyšet hlas svobodného národa. Intelektuální a lidský potenciál máme dostatečný, nyní se musíme soustředit na získání finančního krytí, což bude sice velmi obtížné, ale při dostatečném nasazení a pomoci Boží realizovatelné.

František Červenka se narodil 14. 10. 1965 v Kladně.

Po absolvování středního odborného učiliště pracoval do roku 1989 v mnoha různých profesích. Působil v okruhu křesťanského samizdatu, který aktivně rozšiřoval a spolupodílel se na pořádání bytových seminářů s protikomunistickou tematikou. Po listopadu 1989 se aktivně podílel na vydávání pravicevých antikomunistických periodik. Spolupracoval s Necenzurovanými novinami a Českým deníkem. Pracoval jako redaktor Kladenských novin a později jako parlamentní zpravodaj České tiskové agentury. V současné době pracuje jako knihkupec. Před listopadem 1989 nebyl členem žádné politické strany ani SSM. Byl členem Demokratické unie (DE-U), odkud po vytunelování strany Ratiborem Majzlíkem odešel. Později působil také ve Straně konzervativní smlouvy a Právem bloku, kde byl místopředsedou. Podpora Právěho bloku vstupu ČR do EU vedla k abdikaci na všechny funkce a k vystoupení ze strany. V červnu 2002 se zúčastnil zakládajícího sjezdu politické strany Národní sjednocení a v prosinci 2003 byl zvolen na mimořádném sjezdu předsedou Národního sjednocení. Je ženatý, má dva syny a dceru. Dceru má také z prvního manželství.

Působil jako koordinátor projektu Občané proti EU.

nepřátelským skupinám. V minulém století byl tento přístup hojně užíván totalitními státy při věznění vlastních občanů (coby vnitřních nepřátel), při jejich zplynování a spalování, vyhladovění či nucení pracovat až k smrti, nebo k jejich prosté likvidaci.

Potřeba zástupného rozhodování

Strategie vyloučení určité skupiny osob z lidstva má hluboký ideologický a ekonomický význam také pro moderní stát blahobytu. „Ne-lidství“ určitých kategorií osob vede k potřebě takzvaného „zástupného rozhodování“, při kterém státní úředník nebo jiný oprávněný pracovník může provádět zásadní rozhodnutí o osudu „ne-lidí“, jako například rozhodování o jejich výchově, lékařské péči, životě či zabítí v podobě různých forem eutanazie, atd. „Ne-lidství“ a návazná strategie zástupných rozhodnutí jsou zásadní pro každý politický systém coby odpověď na silné protiargumenty přírody (*také ve smyslu přirozenosti, pozn. překl.*) proti takové ideologii. Příroda volá matku k plnění mateřských povinností, zatímco ideologie ji volá do armády nebo do kanceláře. Příroda neustále dokazuje, že neexistují dva zcela stejní lidé, zatímco rovnostářská ideologie se je snaží vytvářet. A jelikož v soudobých demokraciích blahobytu je stále větší část našich soukromých životů ovládána veřejnou mocí, vše je také spojeno se zápasem o omezené finanční prostředky v rámci veřejných rozpočtů. Pro udržení ideologické soudržnosti svých občanů proto stát musí přebírat mnohá klíčová rozhodnutí o životě svých občanů pod svou vlastní pravomoc. Takto se mohou celé rozsáhlé skupiny občanů ocitnout v kategorii „ne-lidí“, za něž bude rozhodovat stát, aby zajistil stabilitu svého rozpočtu. Tak například u potratů dětí (tedy „ne-lidí“) vycházejí jednoduché ekonomické počty jednoznačně pro jejich provádění. Provedení potratu prostě vyjde mnohem levněji než vydávání veřejných peněz na podporu matky samoživitelky. Poměr je zhruba 400 kanadských dolarů oproti pětileté podpoře této matky ve výši 10 000 dolarů ročně.

Již nyní musí mnozí zoufalí občané čekat mnoho měsíců na lékařskou péči jen proto, že vláda nechce z ideologických důvodů připustit narušení představy o zdravotnictví jako o službě státu poskytované všem občanům zdarma. Stav mnohých pacientů očekávajících veřejnou lékařskou péči se během čekání zhorší a pacienti zemřou. Znal jsem lidi v Kanadě, kde je uzavření smlouvy o soukromé lékařské péči protiprávní, kteří byli v takové situaci, že nabízelí lékařům uhrazení péče ze svých kapes. Byli odmítnuti a zemřeli. Pořadníky na veřejné služby jsou jedním ze způsobů odmítnutí péče ve snaze udržet ve veřejnosti iluzi o rovnostářské státní službě. Takto demokracie blahobytu obětuje své občany, aby uhájila své ideály. Stejně tomu bylo u antických demokracií. Ekonomické zoufalství povede stát ke snaze zařadit stále více slabých či obrany neschopných občanů do kategorie těch, kteří potřebují, aby za ně stát činil zástupná rozhodnutí a vydal je například katům pověřeným státem realizovat politiku eutanazie. To je dalším příznakem rozkladu rovnostářské ideologie. Je to příklad rozpočtové války uvnitř státu blahobytu, která nese zásadní podobnost antickým otrokářským režimům v tom smyslu, že nikdo není zřetelnějším otrokem či obětí státu než ti, kteří byli nejprve označeni za „ne-lidí“ a poté předání vládě ke „konečnému řešení“.

Filozofický důsledek – velká ironie naší doby

Kdekoliv se objevila demokracie, vždy byla zaváděna jako praktická politická teorie umožňující větší kontrolu více lidmi a větší nezávislost na svazujících omezeních, z nichž nejdéle odolávala omezení daná přírodními zákonitostmi.

Ve své současné rovnostářské podobě, vyjádřené snad nejvýrazněji v teorii sexuálního osvobození, začala demokracie znamenat také nezávislost na jakýchkoliv mravních závazcích. Nyní může demokra-

cie znamenat i svobodu zvolit si svůj vlastní morální životní styl nezávisle (či dokonce v protikladu) na hodnotách naší společnosti. Ve skutečnosti jsou navíc obecné mravní hodnoty ve jménu demokratického pluralismu nyní označovány za snahu o mravní zotročení svobodného a jednou provždy dobrého jednotlivce. Jako prozatím extrémní příklad tohoto moderního „jazyka svobody“ (ačkoliv se objevoval již u antických zhýralců) si můžeme přečíst různá prohlášení podporující incest, pedofilii či mezigenerační sex jako techniky společenského a mravního „osvobození“ ze „sexuálně negativní“ společnosti. Zaznamenejme, že představy o demokratické společnosti se vyvíjejí stále stejným směrem – směrem k extrémní autonomii jednotlivce a téměř anarchistickému popření společenské morálky. Ale kde se tento vývoj zastaví?

Prastaré představy o morálce byly nyní postaveny na hlavu. Svoboda duše podle nich vycházela výhradně ze sebeovládání a sebekontroly. Vnější svět vytvářený zejména takovými událostmi jako narození, válka a smrt byl považován za nahodilý a jako takový nemohl či v zásadě neměl by narušit sílu sebekontroly. Sebekontrola znamenala svobodu.

Podle názoru moderních lidí povzbuzených demokratickou domyšlivostí vychází svoboda duše ze sebeuvolnění a vyjádření sebe sama – svoboda má vycházet ze zavržení kontroly jak sebou samým (jinak byste mohl být označen za příliš upjatého), tak zejména druhými, kdy vyžadování určitého chování od ostatních je označováno za vnučování vlastní společenské, mravní či politické převažky.

Největší ironií moderní doby a jedním z největších paradoxů současné demokracie je představa moderních lidí, že oni sami jsou společensky, morálně a politicky svobodní. Zároveň však sami o sobě hovoří výhradně v deterministických pojmech, které je vždy popisují jako otroky či „produkty“ nějaké síly mimo jejich moc. Moderní člověk se bez zaváhání popisuje jako produkt společenských podmínek a tato víra je základem téměř všech moderních společenských teorií. Člověk je také chápán jako hračka vnitřních psychologických sil (freudovské psychoanalýzy), materialisty je chápán jako pouhá kombinace hmoty, pro biology je výsledkem náhodných přírodních selekcí podle Darwinovy teorie. A ve výčtu ironií nesmíme zapomenout na fakt, že se v poslední době zjišťuje, že nejbohatší společnosti na světě jsou přesyrceny stovkami milionů „závislých“ osob, jimž není pomoci a které potřebují bezodkladnou podporu.

Stejně poznatky nalezneme v celém moderním „pokrokovém“ politickém monologu, podle kterého mnoho milionů bezduchých obětí sociálního a ekonomického prostředí je řazeno do kategorie osob, u nichž je vhodná pouze převýchova či terapie, nebo které potřebují jiné zvláštní zacházení, které vytvoří a budou provádět vyškolení specialisté. Tito specialisté tvoří inteligenci moderního sekulárního fundamentalismu a zpravidla sami sebe vidí jako ty, kteří se vyvarovali – díky svým zvláštním vědomostem – špatného hodnocení a nesprávných myšlenkových postupů, kterých u druhých litují (a které vesměs označují jako jednu z forem otroctví). Oni jsou elitami – již nikdy otroky – ve smyslu sebechvály a vlastní sebedůvěry.

Marxismus – nejrozšířenější a nejagresivnější z konspiračních teorií, která popisuje celý rozvinutý svět jako otrockou oběť nevyhnutelných historických procesů – popisuje také třídní systém, v jehož rámci je vykořisťována většina lidí.

Moderní teorie takzvané dekonstrukce, která je svou ničivostí a silou oslabit společnost soudobým následníkem Marxových teorií, tvrdí, že mocenské systémy všeho druhu prostupují každou složkou lidské společnosti a že i prověřené altruistické snahy jsou ve skutečnosti součástí strategických plánů, jak ovládnout veškeré systémy a udržet masy lidstva v otroctví vůči těmto mocenským systémům. Požadují „osvobození“ lidskosti tím, že společnost bude zahrnuta povinnými a nákladnými programy přerozdělovací a nezávislé spravedlnosti, která má převrátit výsledky působení přírody a společností určovaným rozdílným zacházením s jednotlivými lidskými bytostmi, které jsou oficiálně považovány za zcela stejné.

Je velice ironické a bizarní, že v době všudypřítomných oslav demokratické svobody se náš údajně nekontrolovaný člověk sám chápe jako zcela poddajný produkt – nebo oběť – přírodních procesů a příkazů světa v mnohem větší míře, než kdykoliv předtím. □

William Gairdner je lékař a spisovatel
Překlad Jiří Hojer

Dvuměsíčník Konzervativního klubu pro všechny přátele svobody a řádu **KONZERVATIVNÍ LISTÍ**

Přihlaste se k odběru Konzervativního listí, nabídněte své texty, inzerujte!
Konzervativní klub, Zengrova 25, 703 00 Ostrava
Vydavatel a redaktor: David Floryk, tel. 608 874 968, e-mail: konzerva1@post.cz
www.skos.cz